

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4017/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије“ АД Београд, чији је пуномоћник Љиљана Попадић адвокат из ... и АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура Железнице Србије“ Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог АД „Железнице Србије“ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2901/19 од 21.08.2019. године, у седници већа одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог АД „Железнице Србије“ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2901/19 од 21.08.2019. године

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог АД „Железнице Србије“ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2901/19 од 21.08.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог АД „Железнице Србије“ за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 209/18 од 16.05.2019. године одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда. Одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од јануара до августа 2015. године износе наведене у том ставу изреке са траженом законском затезном каматом; одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износе наведене у том ставу изреке за период од септембра 2015. године до децембра 2016. године. Одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате на име трошкова за регрес за годишњи одмор изосе наведене у том ставу изреке почев од јануара до августа 2015. године. Одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, да тужиоцу исплати

на име накнаде трошкова за регрес за годишњи одмор износе наведене у изреци пресуде почев од септембра 2015. године до децембра 2016. године. Делимично је усвојен евентуални тужбени захтев, па су обавезани тужени да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износе наведене у изреци пресуде почев од јануара до августа 2015. године. Обавезан је тужени АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износе наведене у изреци пресуде почев од септембра 2015. године до децембра 2016. године; обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде трошкова за регрес за годишњи одмор износе наведене у изреци пресуде почев од јануара до августа 2015. године. Тужени АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за годишњи одмор исплати износе наведене у изреци пресуде почев од септембра 2015. године до децембра 2016. године као и да му солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 91.176,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате, а одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ парничних трошкова за период од пресуђења до дана извршности пресуде.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 2901/19 од 21.08.2019. године одбио жалбе тужених и потврдио првостепену пресуду у усвајајућем делу и у делу у којем је одбијен приговор стварне ненадлежности суда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени АД „Железнице Србије“ је благовремено преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 404. Закона о паричном поступку, ради разматрања правног питања у општем интересу и интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу става 1. наведеног члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана или новог тумачења права, имајући у виду став изражен у пресудама овог суда, донетим у истоветним чињенично-правним споровима, због чега судске одлуке приложене уз ревизију не оправдавају потребу одлучивања о ревизији ни ради уједначавања судске праксе.

Стога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тача 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 07.02.2018. године, а правноснажна другостепена пресуда против које је ревизија изјављена је донета 21.08.2019. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка је донета применом члана 163. став 2. у вези члана 153. ЗПП, према успеху у наведеном поступку (став трећи).

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић